

V roce 2010 absolvovalo poutní trasu Camino de Santiago přibližně 272.000 lidí. Přitom dvacet let zpět to bylo jen asi 5.000 lidí. Proč? To je ústřední otázka, která nás provází celou touto prací a je jejím ústředním tématem. Při cestě za odpovědí musíme co nejlépe vymezit rozměr kulturního schématu této vzkříšené poutní trasy.

Analýza probíhá vzhledem k těžké uchopitelnosti tématu ve více rovinách. Nahlédneme do roviny symbolického rozměru putování a jeho proměn napříč lidskými dějinami. Budeme sledovat nit vývoje od období stádní osamělosti až po model současného nezávislého cestování. Krátce se zastavíme také u vymezení moderního nomáda.

V druhé kapitole pojednáme o lidském vztahu ke krajině a cestám. Pohybovat se budeme podél lidské schopnosti strukturovat prostor. Zamyšlení zakončíme pojednáním o funkci a umění chůze.

V poslední kapitole se naše kroky stočí směrem k Santiagu de Compostela. Projdeme si čtyři známé dálkové poutí trasy vedoucí k hrobu Svatého Jakuba. Pokusím se přiblížit jejich sociokulturní prostředí, historické souvislosti a krajiné dispozice.

Použitá metoda snoubí bohaté využití odborné i cestopisné literatury a zúčastněného pozorování na samotné pouti v letech 2007 a 2010.

Pout' si vysloužila v současnosti místo, které stojí ve středu veřejného zájmu. Její legitimita je nabyta přirozenou lidskou potřebou a odráží tak stav lidské společnosti.